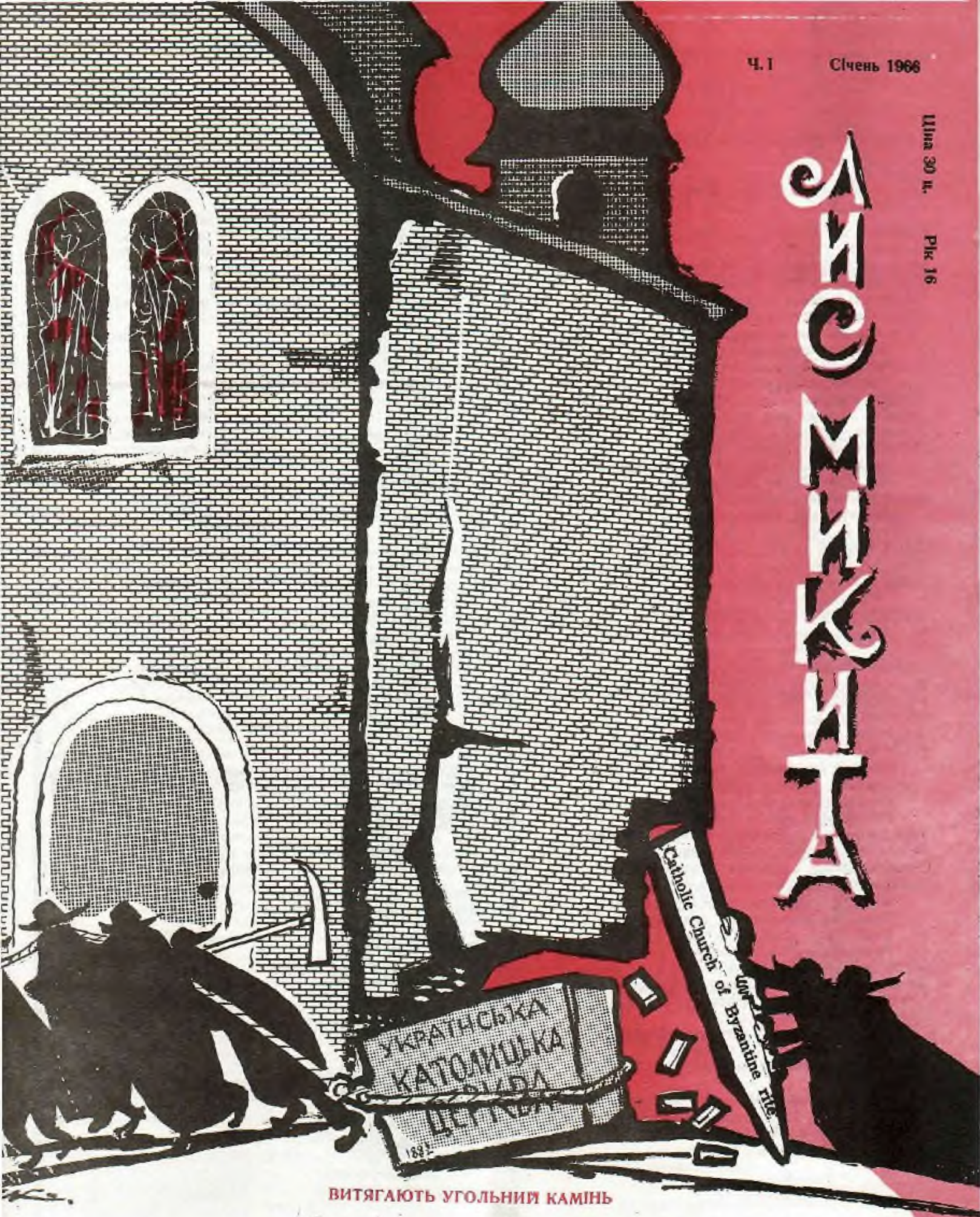
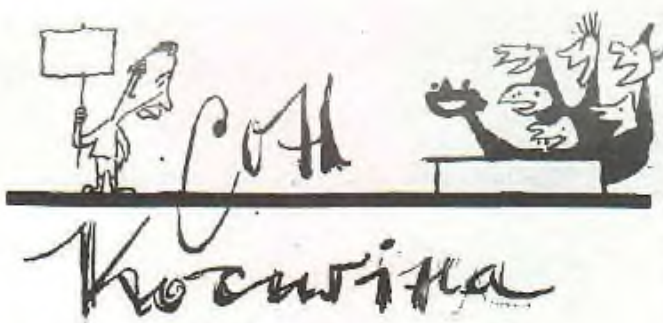

СОЦІАЛІСТИЧНА

ВИТЯГАЮТЬ УГОЛЬНИЙ КАМІНЬ

Косигіна

Побачив раз прем'єр Косигін сон:
 Неначе він з'явився до ООН.
 На плечах „френч“, звичайно, з орденами,
 В руках плякат про битви у В'єтнамі,
 На голові зачіска — диво з див,
 Лише нема штанів.

„Ох, і намну я холку ад'ютантам!
 Як можу я зустрітися з У-Тангом??
 Як на трибуну вилізу ООН?
 А може все це сон?“

Щипнув себе за носа — відчуває,
 За вухо — теж. Так, сумніву немає,
 У метушні холодної війни,
 Забув Косигін у Кремлі штани.

Пішов купляти. Цілий ряд крамниць,
 Що демонструє одягову міць,
 Прем'єрові відповідає: — Зась!
 Штанів нема, так само, як і в вас.

— Та це ж Америка, а не мої Совети,
 Тут у штанах літають навіть джети,
 Тут кожна дівчина, що ходить між пань,
 Вуздесенькі натягує штани...

— Штани жіночі? О, звичайно, маєм.
 Вам з квітами чи без? А може з водограєм?
 Ще є у нас штанятя отакі,
 Де намальовано всі гори і річки...

Косигін одягнув штани-газету.
 Там рекламовано найкращі сигарети,
 Розповідалося про голівудську знать,
 На тому ж місці, про яке мовчать,
 З великих літер гасло: ЗВІДСИ НАМ
 НАЛЕЖИТЬ ДАТИ ВІДСІЧ ВОРОГАМ!

Косигін виступив з гарячим словами,
 Він бив себе у груди кулаками,
 Пустив сльозу над світом, що й тепер
 Не вірить ширості вождів СССР.

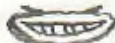
При цьому ще й крутивсь незграбним міхом,
 А люд гримів оплесками і сміхом,
 І навіть (Боже!) власний ад'ютант,
 Схпившись за живіт, як йолоп, реготав.
 Прем'єр сплзнівся, позирнув сердито,
 Подумав: „рацію, бач, мав Микита,
 Коли, щоб заглушити шум і крик,
 Вжив історичний черевик...“

Хотів уже нагнутись до підлоги,
 Та раптом хтось торкнув його за ноги,
 І над собою, схилену, прем'єр
 Побачив першу леді ССР.

— Чого ревеш, Альошко, як дурило?
 Чи я тобі раніш не говорила,
 Щоб не смоктав ти пива уночі?
 Мовчи!

— Ну, слава Марковсі! — сказав прем'єр Косигін,
 Все обійшлося без зайвої інтриги.
 Але чому, хоч це був тільки сон,
 Чому з мене сміялися в ООН?

Іван Евентуальний

ШЕ, ЩО ЗАВЖДИ

Я стрів її, не зупинивши миті,
 І мовив я, не мовивши ні слова:
 — Хто ви?

Спинилася, не зупинивши миті,
 І мовила, не мовивши ні слова:
 — Твоя любов, моя любове.

Я озирнувсь, не зупинивши миті,
 І мовив я, не мовивши ні слова:
 — Вернись, любове.

Спинилася, не зупинивши миті,
 І мовила, не мовивши ні слова:
 — Хто ви?

Б а б а й

ДЕ МОЯ МИЛА?

Навколо — тиха павза,
 Я в ній — до себе ближче.
 А місяць — він так завжди! —
 На мене свище.

Не встану. Встати ліньки.
 Так бути — найсолодше
 І чути: на зарінках
 Великий Віз туркоче.

Ах, місяцю, май розум!
 Затихни. Досить свисту!
 Це мила їде Возом,
 Виблискує намистом.

Навколо — тиха павза,
 Я в ній — і місяць свище.
 А мила — їде завжди
 І не приїде ближче,
 І не приїде ближче,

Б а б а й

Е П І Г Р А М И

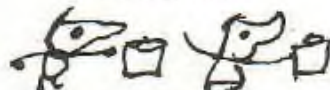
„Серафим“ це й „Архангел“...
 Псевдо, що стрічається
 Збагато двох небесних
 лівів
 Для одного дідька.

Вар'ят — вар'ятом
 І з докторатом.

НОВОМУ РОКОВІ
 Як старі ти везеш „троблі“ —
 Завертай назад оглоблі!

ПІД Т. Г. ШЕВЧЕНКА
 Зажурилась Україна,
 Тужить та ридає...
 Стільки в нас Визвольних Фондів —
 А Волі немає...

Був би з нього гуморист,
 Якби мав до того хист...

П а п а й

НОВИЙ РІК — СТАРІ КЛОПОТИ

— Випрошування мужчин із залі нарад США ніколи більше не повториться, принаймні за могого урядування, — заявила нова президентка Союзу Українок Америки, д-р Стефанія Пушкар.

Які там не будуть в цьому новому році стосунки з мужчинами, одне є певне: що головне командування Союзу Українок далі покищо залишається у Філадельфії, а Нью-Йорк, хоче він того чи не хоче, мусить чекати своєї черги... Кажуть, що за нового головства внутрішня політика в США, в основному, не зміниться, еwentуально можуть змінитись льокаторки в Домі Союзу Українок, моргедж якого був урочисто спалений під час Конвенції власноручною запальничкою достойної пані Лотоцької.

Довідуємось, що вже тепер напливають звідусіль листи до не менше достойної пані Стефанії Пушкар, щоб вона не касувала деяких звичаїв і традицій, що завелися в США, наприклад — Дару Любови Пані Президентці. Сподіваємось, що нова президентка прихилить своє ласкаве вухо до голосу народу і збереже цей гарний звичай. Місто Філадельфія взагалі знає з "дарів любови" — від Братньої Любови походить і його назва. Мрією місцевої української громади є, щоб ця Братня Любов заланувала в новому році також у високих церковних ешелонах м. Філадельфії.

Стейт Нью Джерзі гордиться не тільки тим, що він є місцем замешкання довголітнього залізного касира УНСоюзу, п. Романа Слободяна, але також і тим, що має за губернатора великого приятеля українців, достойного пана Гюза. Довідуємось, що в цьому новому році пан Гюз поведе дальшу акцію за появу довговичкуваної поштової марки в поштану нашого Генія, Тараса Шевченка.

Але тут, саме, виходить один, так би мовити, конфіоз чи заковина... Як знаєте, в цьому новому році чекають нас святкування 50-літньої річниці смерті Івана Франка. То якось воно незручно виходить, що в ювілейному році Івана Франка може повиятись на світ поштова марка в поштану Тараса Шевченка... (До речі, в Советах випущено поштову франківську марку ще минулого літа, і наші філятелисти вже давно нею гандлюють.)

Насувається думка, чи не апелювати нам до пана губернатора Гюза, щоб він зразу побивався за дві поштові марки, щоб і другому нашому Генієві-західнякові не сталася кривда, бо один, рахувати, Великий Кобзар, а другий — Великий Каменяр. А може вони обидва там, "на вершинах", якось погодяться?.. Небіжчикам все ж таки легше дійти до порозуміння, ніж нам, живим, на цій емігрантській должній скреготу зубами...

Відав вагітна й затяжна була перша сесія Ширшої і Політичної Ради та Екзекутиви УККА в готелі Гільтона в Нью-Йорку, коли довелося її перекласти з старого на новий рік, — акуратно на день 22-го січня. Коронну промову на цій сесії сказав пан голова УККА, проф. Добрянський, який висунув, між іншим, пропозицію змінити статут Комітету в цьому напрямку, щоб його конгреси відбувалися в роках президентських виборів у ЗДА, бо тоді, мовляв, є краща нагода для розголосу української справи.

Ідея абсолютно ОК, хоч і має свої "але". Поперше: щоб зробити відповідний розголос українській справі, треба буде зразу закупити труби, бубни, свиставки, ковбойські та індіанські костюми чи іншу бутафорію, таку популярну під час американських виборчих конвенцій... А звідки взяти на те грошей, коли каса УККА і так робить боками, а блискучих

ДВА ПАТРІОТИЗМИ

Французи:
— За французьку мову в Канаді!

Наші:
— За англійську мову в українській церкві в Канаді!

патріотів, які так гаряче підпирають політику УККА "на писк", аж ніяк не видати на списках "сотників"...

Хіба може пан голова надіється на підтримку цих 3000 американських банкірів і бизнесменів, що організують в Чикаго "приватну" Академію Свободи, за яку проф. Добрянський так розпинався на Ширшій Раді?.. Може б тоді ці приватники взагалі взяли на свій етаж наш Комітет?.. Може б тоді службовці Канцелярії дістали нарешті людські платні та й саму Канцелярію була б тоді змога перенести з "Дому Української Культури" до якогось культурнішого приміщення, — чого, в цьому новому році, щиро бажаємо шефові Канцелярії, пану маршалкові Мудрому. (К-Р.)

Сорока на плоти

● Є надії-сподівання, що в цьому новому році розмови Українського Католицького Єпископату з православними нашими братами переміняться з монологу в діалог.

● З писань деяких професорів виходить, що дехто з ревних оборонців ідеї Українського Патріархату більше шкодить цій ідеї, чим їй пособляє.

● Щиро радіємо з приводу відзначення проф. Романа Смалю-Стоцького ювілейною Шевченківською медаллю! А ми вже думали, що голова Шевченківського Комітету за нього забув.

● Під час кожнорічного З'їзду "Слова" письменник Зосим Дончук перепрошує котрись з письменниць, яку знеславив у своїй книжці в попередньому році.

● Кажуть, що журнал д-ра Миколи Шлемкевича "Листи до Приятеля" має найбільше тихих приятелів серед духовенства Філадельфійської Архиепархії...

● В Нью-Йорку говорять, що на традиційних вечоринках "Червоної Калини" щороку збільшується число дебітанток, а зменшується (на жаль) число Усусусів...

● П-ні Софія Наумович радить на сторінках "Свободи" переробити відому пісню Сосюри-Фоменка "Любіть Україну" на — "Любіть Еміграцію".

● По Дітройті кружляє віднедавна нова приговорка: "кан ман зінген, кан ман танцен, абер ніхт міт шербіянцен".

● Кажуть, що в Едмонтоні незабаром постане організація "За збереження української мови" перед українцями.

ХТО РІВНИЙ, А ХТО РІВНІШИЙ!

Недавно одна книгарня, яка спроваджує заграничні книжки, видала список нових пов'язаних тільки надрукованих і одержаних з СРСР. У списку приблизно чотири сотні книжок російською мовою (самих наукових праць з техніки, механіки та фізики подано 130). Зате українською мовою там 15 позицій (словами: п'ятнадцять), у тому один словник, один настільний календар, один переклад з російської мови, два фотоальбоми.

Запитаємо: "Хто каже, що немає рівності в сім'ї народів Советського Союзу?"

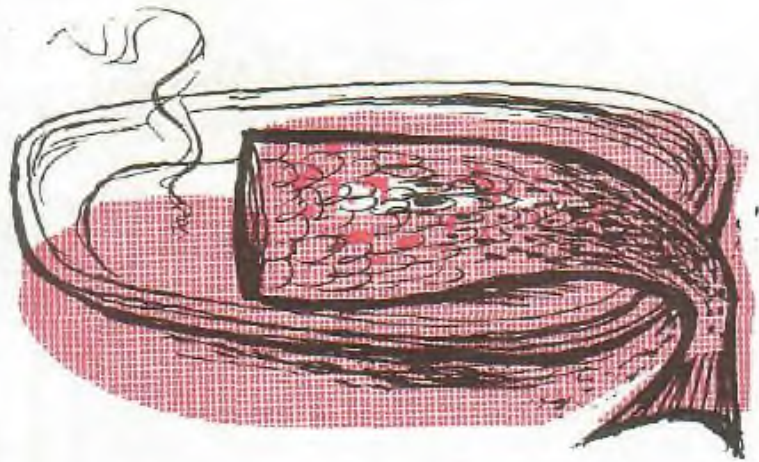
"Канешно, що єсть!"

Тож — "да здравствует" Марксо-Ленінська рівність і братерство народів у найпередовій і найвільній країні світу — в Союзі РСР!

МАРКСО-ЛЕНІНСЬКЕ ПОЯСНЕННЯ

(з доповіді Косігіна)

В Казахстані вітри роблять контрреволюцію. Колгоспники сіють пшеницю, а вітри підхоплюють те зерно й заносять аж до Канади. От чому нам доводиться збирати врожай пшениці в Канаді.

ВІД ГОЛОВИ РИБА СМЕРДИТЬ

Сатира, виложена на цьому полумиску, може мати застосування до багатьох наших громадських і політичних організацій, світських і несвітських, залежно від фантазії і уподобання нашого і без того вже збаламученого читача.

З ПОЛЬСЬКОГО ГУМОРУ

В одному містечку скликали мітинг партійного активу, але забракло крисел. Секретар осередку, рад-не-рад, йде до місцевого пароха і просить позичити йому з костела лавок.

— Не дам, — каже парох, — бо ви на партійних зібраннях говорите проти Господа Бога.

— О, так! — скрикнув секретар, — Ну, добре. Якщо ви не позичите нам лавок, ми перестанемо ходити на процесії Божого Тіла!

— Коли ви перестанете ходити на процесії, — підрубав священник, — я перестану писати вам промови з нагоди Дня Незалежності! Пишіть собі самі! Тоді шойно в Варшаві переконуються, які з вас йолопи!

— О, так? — закукурився секретар. — Ну, гаразд! Коли ксьондз перестане писати нам промови, ми перестанемо ходити до сповіді. І звідки ви тоді знатимете, що діється в партії?..

— Грець з вами! Беріть лавки, — махнув рукою парох.

ВІН ЩЕ НЕ ЗНАЄ...

В часах ежовського терору шепче один партієць другому

— Чули?.. Хвостова ліквідували!

— Неможливе! Я ж його сьогодні бачив на базі!

— Тссс! Він ще нічого про це не знає!

КЛЮБОВИЯ БУВАЛЕЦЬ

— Коли не прийти до вашого Літературного Клубу, ви завжди відкриваєте якусь малярську виставку!

— Коли ж ви були в нашому Клубі останній раз?

— Та ще за небіжчика Литвиненка...

КОМПЛІМЕНТ

Одного знаного філадельфійського діяча спитали:

— Ти коли вийшов заміж за твою дружину?..

В Україні шаліє язва на худобу, т. зв. „ящур“.

ЯК ПОТЕКЛИ
, СМІШНІ СЛЬОЗИНИ“

М. Понеділкові — присвята.

Польський письменник-гуморист, Корнель Макушинський, писав колись, що поет тому пише книжки, що немає в нього грошей на поштові марки... Янки мав чим офранкувати листа, то просто написав би своїй дівчині, що він її страшно кохає, що зя нею пропадає, що без неї жити не може, повістяться і тас дал. Але не маючи грошей на поштові марки, сідає і строчить поезію про свою нещасливу любов, які потім мусить читати читаюча публіка, фактично, в цьому випадку в нічому не винна.

Так бувало, а може й не бувало, колись-давно, за панської Польщі... В наші модерні, неромантичні часи справи маютья трохи інакше. Наш нинішній ювілят (бо це вже шоста його книжка) не вправ жертвою нещасливої любови, але мав інший екцидент — вправ на слизькому тротуарі і зламав ногу... І в наслідок цього випадку потекли Понеділкові "Смішні Сльозини", пішла в світ із новим роком нова, сердечна його книга "пригод, спостережень та переживань закукуріченої, української та ще й еміграційної людини".

Коли нормальному, скажемо, обивателєві трапиться зламати ногу чи руку, він, у першій опалі, зразу комбінує, кого йому скажити до суду: магістрат, місто, стейт, власника будинку, під яким стався випадок, чи всіх разом докупити... В письменника виходить інша проблема. Наш друг, Микола Васильович, ще такн на операційному столі, як тільки прочунав від наркози, то зараз мотав собі на вус, що йому написати, як використати знаменитий сюжет, що то неначе з неба впав! Чи вийде з цього щось комічне чи трагічне, новеля, нарис чи гумореска?.. А тому, що нога в гіпсі лежала досить довго — вийшла ціла гумористично-

Після показового футбольного матчу "Тризуб" — УСК Атлантик-Ситі загальна опінія є така, щоб "показових" змагань більше не показувати.

Якби Америці йшло так само добре у Віет-Намі, як у Косові, то вигляда на новий рік були б прекрасні!

Є політики глобального і парафіяльного масштабу. Цих останніх в нас найбільше...

Кар'єра: спершу писав доноси, аж виробився на поважного публіциста.

Якби гроші зміля говорити, завжди казали б нам "Гудбай!"

Зідхання: "Якби ми були жидами — вже давно мали б Україну!"

Три Царі зі Сходу йшли поклонитись Божій Дитині після десеградації: два з них були білі, один чорний...

Сказав один турист: "До Європи ідемо для того, щоб катужити за американським добробутом і вигодами".

Кожна людина родиться нудистом...

Письменник мусить бути грамотна людина — інакше не міг би підписувати автографів.

Чому еміграційна преса забула відзначити річницю зустріч з радянськими туристами?

Найважливіша подія 1965-го року: інж. М. Лепкалюкові зросла нова чуприна на голові.

Наслідки кампанії проти цигарок, що вони спричиняють зворобу рака, були такі, що в минулому році продукція цигарок зросла на 2,8 відсотка.

Чи то у старому році чи в новому — До "Веселки" йдеться, як до свого дому.

З цим Новим Роком Українська Цукорня "ВЕСЕЛКА" знову широко розкриває перед Вами гостинні двері, запрошуючи відвідувати її так часто, як у минулому році. У "Веселці" завжди зустрине Вас гарна, родинна атмосфера, чемна обслуга, а домашня, смачна кухня дасть Вам повне вдоволення в кожній порі дня.

Наша адреса: 144, Друга Евію, в Нью Йорку.

ПИТАННЯ І ВІДПОВІДЬ

— Чи може таке бути, щоб начальник канцелярії складав звіт представникам преси, які є одночасно його "босами" в Екзекутиві?..

— Так, в УККА це можливе.

ПОХВАЛИВ...

— У вашому журналі багато цікавого матеріалу, — сказав один американець редакторів українського англомовного кварталника. — Чи ви посилаєте його до ЕФБІА?..

В журналі „Вільна Україна“ „вполювали“ редактора „Народної Волі“ Матвія Стахова, за партійне відступництво і за неетичність у полеміці.

МИСЛИВСЬКИЙ ТРОФЕЙ

трагічна повість.

Як того не нажу, що письменник обов'язково мусить зламати руку чи ногу, щоб написати книжку... ні, але чому воно нераз так дивно складається?.. Для прикладу, наша товаришка пера, стала співробітницею „Свободи“, Леся Лисак, тоді саме написала один з найкращих своїх есеїв, а то, можна сказати, лису із Потоїбичности, коли вийшла, славити Бога, жива з тяжкого автомобільного випадку... Це, бачите, одна з нерозгаданих загадок того складного механізму, я сказав би навіть — найскладнішого компютера, яким є душа мистця, письменника, його творча індивідуальність.

До речі, автор цих рядків теж почав писати свій гумористичний роман про Львів на шпитальному ліжку, в туберкульозній санаторії, — якщо мені вільно надмінити кілька слів про себе... Розуміється, що вільно! Яка то була б згадка про товариша, побратима, якби автор не зробив трохи „публісенті“ собі самому?..

ІКЕР

ПЛІТКА

(З НАРОДНОГО ГУМОРУ)

Розгорнув дідусь газету «Догори ногами». А на фото паровози Униз димарями...

— Знов аварія, — говорить. — Десь на залізничі. — А бабуся — вже надворі Бовка, як з дзвіниці:

— Скільки люду там побито! — Охають сусідки.

Не тримай газету криво. Щоб не вийшло плітка.

Володимир ОКУНЬ

ПРИСЛІВ'Я

Як спить, то не їсть, а як їсть, то не дримає.

Немає гірше, як Індик: одного мало, а двох не з'їси.

Під носом зійшло, а в голові не посіяло.

Як часто за шапку береться, то не скоро піде.

З мислив до

Федякци...

ВЕЛЬМИШАНОВИЧИ ЛИСЕ МИКИТО!

Читаючи в „Листах до Приятель“ (ч. 5-6-7) „Лист до редактора“, де мова про „комбатанта“ Івана Кедрина, нагадав мені один жарт:

Свого часу до Ізраєлю приїхав був Де Голь і хотів зложити вінець на могилі незнаного жовніра. Ураж Ізраєлю найшовся в клопоті, бо такої могилі в них нема. Але шеф про томоу заспокоює, кажучи, що він це якось полагодиць. А зробив він так: **накрив на одній могилі великий надгробний камінь великою плахтою**, будьто би це могла невідомого жовніра в ремонті. Де Голь, трохи здивований, зложив на тій могилі вінець, але нещастя хогло, що повівся сильний вітер і стягнув плахту з пам'ятника. Показалося, що це була могила банкира Ізаака Гольдзільбера. Де Голь заскочений, але дістає таке вяснення:

— Ізаак Гольдзільбер був дуже відомий банкир, але, як жовнір, він був зовсім незнаний.

Вітаю Тебе —

ДОРОГИЙ ЛИСЕ МИКИТО!

Прошу Тебе промовити до своїх читачів, щоб не називали мене хронічно „молодою поетесою“, бо відколи я продала останній примірник своєї „Юности“, я — середньовічна жінка (як бачиш на рисунку).

З поважанням — Віра БОВК

ЦІНОЮ КРОВИ

(підслуханий діалог)

— А ми докажемо, що „Щедрик“ — „настоящая русская“ різдвяна пісня.

— Та як же так? Адже це українська щедрівка, — її записав на ноти український композитор Леонтович. Протверзяться!

— А хто вбив того вашого Леонтовича? Адже вбив його наш російський агент гепоу. Ми кров'ю купили для російської культури той „Щедрик“. „Щедрик“ — наш, російській! Протверзяться ви!

БІДА

Він часто скаржився на свою біду: — Нікк мінів з кіньми не зведу!.. Погляньте, люди добрі, чи не так — Не сходяться ні пасок, ні піджак.

КАЛЕНДАР І МИ

Календар — це наша довголітня проблема. Діячі втомилась, списали їхні гострі пера, а проблеми таки під стіл не сховати. Це наша національна проблема. Це наше бути чи не бути... І може саме тому, як і кожна проблема національна, проблема календаря засуджена на вічне існування... Чому ж би ні!.. Хай знають грядучі покоління, що даром в бубни ми не били, що діячі, боролись і їм в майбутнє проблем чимало передали...

Календар — це проблема не легка. Підійти між люди і лише згадайте слово "календар"... Вмить збереться гурт, товпа і всі обличчуть вас. Хтось з найбільш бойових вам до уха зарепетує: "А за котрим?". І вже проблема і вже плачуть зорі і тремтить вселення. Чи зважиться сказати слово? Ні. Ану ж наткнетесь на ідею... Ану ж зачепите традиції... А національна свідомість у всьому в нас на стороні стоїть!..

Коли мова про Різдво, тут проблема не абияк. Ідете з колядою і до сусіда. Ще не почали, ще горла не настроїли, за листом шукаєте, а тут вам з хати чоловік... Неголений, розхристаний і лютий...

— Якого дідька репетуєте мені під вікном?.. Я своє вже відсвяткував! — заgrimить до вас по-буденому.

І що тоді?

— Пробачте, пане господарю... — і далі до другого сусіда, де може горить свічка і кутя стоїть на столі.

Якщо ви попали до громади і не встигли зорієнтуватись у многогранній її проблематичній, проблема тут стіною. Рішиться піти до церкви за новим стилем. Так, як було це у вашій парохії... Підете під церкву, а там нікого. Один лише панотець... Відгортає сніг і щось під носом гомонить... І не є це "Роздество Твое, Христе Боже"... Значить ви помилились у стилі. Ви з духом часу, громада з духом традицій. Подумайте, з отцем закурите і на кінець в душі у день великий і Господній, за вашим стилем, ви щиро заженете...

Однак це лише скромний кутик проблеми. Проблема календаря не лише у Різді і Великодні, як думають вперто наші діячі. Проблема календаря безиря... Наш патріотизм великий і дименсій його нікому не збагнути. Не лише на традиціях він спочиває. Ось підете до церкви під час року... Це буде може празник, свято чи неділя. Підете Богові молитись. Зайдете, а там людей, мов на

Різдво... Де тетрапод, пишавється могола... Здивуетесь. Що воно таке? Невже ж змінили обряд?

Це не день святого, як вказує церковний календар, а день діяча, герон, або просто день нашої справи... Чому це так? Тут, бачите, церковний календар зударився з історичним календарем, і Святий, рад не рад, своє місце відступив... Ось люди в уніформах, там з прапорами, кличами і все бойове, все бадьоре. Отець собі співає Службу, а тут парада банею колише... Міняють стійку, вже паде команда. "Струнко!"... "Два вперед... Два назад..."

І не обійтись нам без проблеми і тут. Одні парохіяни прийшли за церковним календарем, інші за історичним, і цей останній узяв верх. Один на молитву, другі на парад... На "Премудрості... Воньмі!"... здається чуєте отця правдиву мову: "Та розступіться, добрі люди!" І справді страх вас огортає. Ану ж замість Євангелії "Велику Історію" Тиктора панотець подадуть... Як за історичним календарем, так по-історичному...

Що тут зарадити? Нічого. Історичний календар у нас конечність. За ним ми діємо і боремось. Значить ідемо з духом боротьби і світло дивимось в майбутнє. Історичний календар — це зміст національної свідомости. Не диво, що денні парохіяни виключно придержуються його. Бувають лише на панахидах. А тому, що Різдво зв'язане з традиціями, вони у церкві теж на Різдво і то лише за старим стилем... Тут традиції, а тут боротьба. У всьому кличе патріотизм.

Але тут проблемі не кінець. Тут проблема не двох стилів, а багатьох, і всі вони різні. Що партія, то історичний календар... Що партія, то стиль!.. Історичний календар — це теж зміст партії, це її програма. Чи не діємо ми за цим календарем?.. Зрозумієте шойно тепер, чому одні перед панахидою тікають, другі церкву беруть приступом... Тут історичний календар зобов'язує, а там ні. В одній партії діяч, герой — це прямо вам святий... А в другій партії він, сердега, і до чистилища не дійшов, або десь у вічності згубився...

Бувало сиджу в хаті і споглядаю на календар... Він висить в мене на стіні. А над ним Шевченко і Франко... Дивлюся і думаю.

"Ти не однаково мені..." здається шепче з боєм Шевченко...

"Твоїм майбутнім душу я тривожию..." за ним Франко говорить.

Ось проблема!..

А що у нас? Календар. Так. У нас проблеми календарні.

Хто до "Сурми" раз зайшов,
Все буде ходити.
Хто вживає "Сурми" меду —
Довго буде жити!

Пан Мирон Сурмач каже: "Добра книжка з солодким медом — це така комбінація, яка ніколи нікому не пошкодить, ні на розумі, ні на здоров'ю." Добра книжка і дуже добрий мед — то спеціальність Книгарні "Сурма", яка щиро вітає всю Українську Громаду з Новим 1968-им роком. Зверніть особливу увагу на популярні широко в Америці та в Європі карточки роботи Ярослава Сурмач!
"SURMA", 11 East 7th Street, N.Y. City

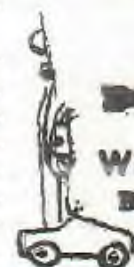
Куди йдем, то йдем,
В "Діадем" зайдем!
Не довго й треба ходити:
Просто з "Лиса Микити".

Зараз у близькому сусідстві славного клубу "Лис Микита" з'являється ця знана в Метрополі, між своїми й чужинцями, українська галантерейна крамниця і першорядна майстерня елегантних жіночих і чоловічих одягів

ВП-ні МАРІЇ та ВОЛОДИМИРА ЗАКЛИНСЬКИХ.

"DIADEM", 140 Second Ave., N.Y. City

в MILE & BEESCH

Tel.: KE 1-1303, KE 1-1304 and

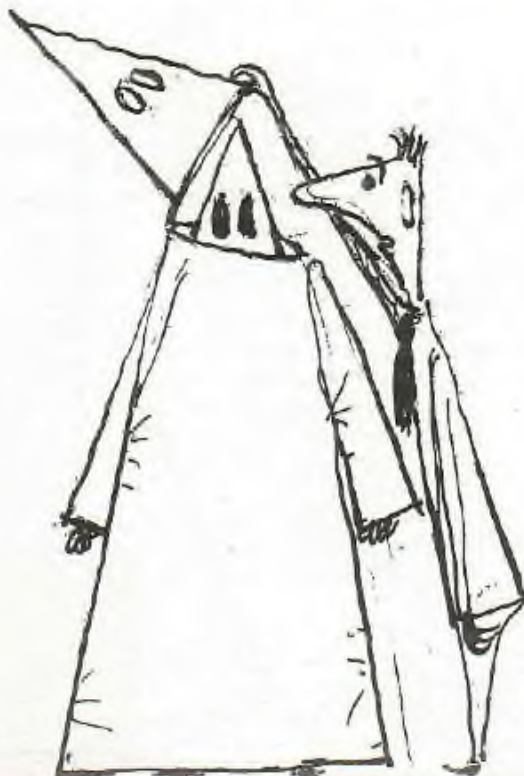
531-9599

В. КУКУРЕА
менеджер

WALT'S SUNOCO SERVICE CENTER
ВСЕКА ОБСЛУГА І НАПРАВА АВТ

Винаймаємо траки і трайлери на цілу
Америку і Канаду.

Відкривають Ру Класо Клас

Вінчую вам з тим Новим Роком на щєстє і на здоровлє, а шє відповідно до вашого стану:

Єк ви народовой союзовец, то аби вам на кунвенції тотє димокрація си віпростувала.

Єк ви провинїнец, то аби сте си любили, єк кристіяни, а не ненавидїли, єк тотї ксєндзи.

Єк ви писменник, то аби вам шєро дуже си до підлоги не стирало.

Єк ви ви поєта, то аби сте не впадї з драбни.

Єк ви з Рїдної Школи, то аби вам здїтечі писменники достарчили хоц пару нових вершників, єк дайминато:

"Єк Івась си не научит,
То вже Джан не скоче"...

Або:

"Слово рїдне, мово рїдна,
Хто вас забуває,
Тот в кишени не "Веселку",
Але камїкс має."

Єк ви купец, то дай вам, Боже, аби сте нашим великим патрийотам хоц єдиу книжку на мїсьєц продали. Бо то сказав менї єкоє йден американський поляк: "Ю нов — каже — коли то з вами мут си рахувати? Тоди, єк у вас за книшками і казєтєми будут у склєпї стояти так, єк пинї стоєт у вашого Марковича за ковбасами"...

Єк ви нациналний здїяч, то єк мєтє вертати си з посїдзєні додому, аби вам нїхто не наступив на руку.

Єк ви редактор нашой казєти, то дай вам, Боже, аби тото, жи вам зичут вашї читачї, у вас не втрафїло.

Єк ви дохтір, то аби сте мали шє рїзати ножом биз цалий рік, але аби тотї небїшки не будї з нашой пардїї.

Єк ви з Канади, то аби сте не мали такого клопоту з тим вашим Куком, шє ми маїмо з нашим Укака. Але, єк ви з Гамерики, то аби сте не мали клопоту з Укака, єк у Канадї

Наші Трихильники

Є. Н., Нью-Йорк — дол. 25.00.

Др. Я. Т. ІВАНЕЦЬ, С. Голанд — дол. 25.00.

Панї М. АНТОНОВИЧ-РУДНИЦЬКА — дол. 15.00 і пише: "Лиса Микиту вважаю чи не єдиним нашим сєрїозним прєсовим органом. Всї іншї газєти розкладаютьсє в нашїй хатї на три купки: нуднї, дурнї та побожнї. Але для "Лиса" є окреме почєсне мїсьє."

Др. М. ДАНИЛЮК, Міннеаполїс — дол. 15.00 і пише в листї:

"Надсилаю своєю лепту на звизвольний фонд "Лиса Микита" із сєрдєчним побажаннєм, шоб Ваш Лис і надалї залишивсє тим, чим є вже 15 років: і соборним, і правдомовним, і самостїйним, а до того нї від кого незалежним, сєред наших новїтнїх років "плачу і скреготу зубів". Продовжайте і надалї дряпати лїсєчними кїгтами доволї грубєньку шкїру нашой української громадонїкї із доброю надїєю, шє такї дїядє до живого."

мают из єх Куком.

Єк ви шпортовец, то аби вам добре шпортовна бара відходила до під до другої години, а єк мєтє йти додому, аби сте си дуже не пошпортували.

Шє вам вінчую, як ви є хлоп, то дай вам Боже, аби сте у Гамеричї вїборолї собї тото право, жи мают вашї жонн.

І вінчую вам, аби сте Лиса Микиту у добрім здоровлї читали, радїст у хатї малн, рік-у-рїк, поки вам Пан Біг назначив вік.

Гриць Зозуля

БОРИС І ЛЯРИСА ДАНИК — Ірвінгтон, В. ЗАКЛИНСЬКИЙ, Нью-Йорк і П. АНДРУСІВ по дол. 6.50.

Др. Я. Б. ВЕСОЛОВСЬКИЙ — Монреал дол. 5.60; М. БЛИК і І. КУЗІВ по дол. 5.00; Р. БОРКОВСЬКИЙ — Йонкерс дол. 4.50; Др. Т. ГАНУШЕВСЬКИЙ і І. ЛАКУСТА — Капре по дол. 3.50. Панї М. ПІДГОРОДЕЦЬКА (Рєставрант "Орхїдєя" — Нью-Йорк) і Е. ЗАВІЛЬСЬКА — Клівєланд по дол. 3.00. Всє о. С. ГОРОДЕЦЬКИЙ — Рочєстер дол. 2.50.

А. ПОНОЧОВНИИ — Клівєланд і Ф. КАЛИТЧУК — Трєнтон по дол. 2.00.

По дол. 1.50 перєслали:

Н. Бульба, С. П. Крупка, Др. Я. Панчук, Ангєля Талан, М. Троян, М. Лозинський, Д. Герчанівський, І. Голємбїювський, їжк. Ю. Левинський, Ю. Ганас, В. Шєрей, В. Лазєчко, В. Чурма, А. Кобрин, Ю. Бабїй, Б. Данилович, їжк. А. Вовк, Ліза Ярємич, Г. Гордїєнко, Др. З. Ніжєнківський, І. Поритко, М. Спїгурович, М. Кульчицький, А. Мамчин, М. Хархалїс, І. Мосєвич, Всє о. С. Гарванко, Люба Абрамоєк, гєн. П. Шандрук, Л. Л. Я. Герус і А. Михайлова.

По дол. 1: М. Романко і В. Білинський.

По 50 центів до перєдплат долучили: П. Клим, К. Міхалїк, Г. Міхалух, А. Стєпик, А. Ромаєх і П. Наконєчний.

Editor Edward Kozak
"THE FOX"
4933 LARKINS
DETROIT MICHIGAN
48210

ПЕНСІОНЕРИ

— Ну, што, коришок, зіграєм дурака?..